

Száz százalék FTC

FTC–Budai 11

3:1 (2:1)

1932. június 12., Üllői út, 3500 néző
Jv.: Fenichel

FTC: Háda – Takács I Géza, Korányi I – Lyka II Antal, Sárosi, Lázár – Tancos, Takács II József, Turay, Toldi, Berkessy

Budai 11: Horn – Weber, Fekete – Kárpáti II, Kárpáti I, Schuster – Czumpf, Sztancsik, Polgár, Lyka I Rezső, Tárnok

Gólszerző: Sztancsik (14., 11-esből), Takács II (29. és 32.), Toldi (55.)

Az 1931–1932. évi bajnokság

1. Ferencváros FC	22	22	–	–	105:18	44
2. Újpest FC	22	16	4	2	67:32	36
3. Hungária FC	22	16	3	3	62:24	35
4. Bocskai FC	22	11	4	7	43:46	26
5. III. Ker. FC	22	11	2	9	37:44	24
6. Budai 11	22	8	3	11	31:43	19
7. Somogy FC	22	7	2	13	23:52	16
8. Attila FC	22	5	5	12	23:40	15
9. Kispest FC	22	4	6	12	29:54	14
10. Nemzeti FC	22	5	4	13	27:52	14
11. Vasas FC	22	5	3	14	41:69	13
12. Sabaria FC	22	3	2	17	17:31	8

Rettenetes skandalum történt 1931. szeptember 6-án az Üllői úti pályán: képzelték, hülyézték a bírót! Iváncsics Mihály – aki nemzetközi játékvezető, 1934-ben az Olaszország–Csehszlovákia vb-döntő partjelzőinek egyike volt – nem is tűrte a gyalázatot: bevonult az öltözőbe. Tíz perc múltán azonban úgy döntött, folytatódhat az FTC–III. Kerület mérkőzés, akkor viszont már a játék félbeszakításakor 3:1-es vesztesre álló óbudaiak vonakodtak tovább játszani. Ők hasonlóképpen idegesek voltak, mint a nyolcezeres közönség, de nem a sípos sporttárs ítéletei miatt, hanem azért, mert Borbély kihagyta a második tizenegyet. (Az elsőt belötte.) A publikum meg éppen azért háborgott, mert Iváncsics két büntetőt adott a vendégek javára. Úgy tetszett, idő előtt befejeződik a találkozó, de huszonöt perces kényszerszünet után mégiscsak „előkerültek” a III. kerület játékosai, és a ferencvárosiak végül 7:2-re eltárgálták őket.

Ha a látogatókat nem lehet meggyőzni, akkor az MLSZ talán a „Kerületnek” ítéli a két pontot.

Ebben az esetben az FTC nem nyerhetett volna száz százalékos bajnoki címet.

Így viszont huszonkét mérkőzésen éppen huszonkét diadalt aratott, 105 gólt szerzett, és csak tizennyolcat kapott: makulátlan teljesítménnyel szerezte meg az elsőséget! Mondhatni, példátlan módon, noha a hőskorban a BTC is hibátlan mérleget produkált, de 1901-ben csak hét mérkőzést kellett megnyernie, mivel az ötcsapatos bajnokság második szakaszában a Műegyetemi Football Club visszalépett. (Éppen a BTC elleni, 5:2-re elvesztett találkozót követő, elutasított óvása miatt. Az MFC azért fordult a szövetséghez, mert – vezetőinek és labdarúgóinak meggyőződése szerint – a Budapesti Torna Club egyik gólja nem volt gól, a labda nem haladt át a kapuvonalon.)

Ám – ha hiszik, ha nem – a zöld-fehérek páratlan sorozatát eleinte nem méltatták diadalmenetként. Noha öt forduló után már 28:5 volt a ferencvárosi gólarány, a korabeli sajtó nem lelkesedett az FTC játéka láttán, és kiváltképp a Szombathelyen elért 3:1-es győzelmet fogadta fenntartásokkal, mert ezen a találkozón Takács II József a nyolcvanhatodik percben, 1:1-nél leسرől szerezte a fővárosiak második gólját, míg Toldi Géza a kilencvenegyedik percben állította be a végeredményt. Akkoriban ugyan nem volt szokásban a

Czumpf János

Fekete Jenő

Schuster Béla

Sztancsik József

Blum Zoltán, a Ferencváros edzője

**Sárosi György
a Színházi Élet címlapján**

hosszabbítás, Majorszky Ferenc játékevezető mégis „túlpertec” rendelt el, mivel a nézők közé szálló labdát a szurkolók túlon túl lassan dobták vissza...

Majorszky körül a hetedik fordulóban is kalamajka támadt. Akkor rendezték a nagy derbit, az FTC–Hungáriát, amelyre – az évad során először – csaknem zsúfolásig megteltek az Üllői úti lelátók. Egy héttel korábban a Vasas elleni 5:1-et csupán hétezeren látták a ferencvárosi pályán, pedig akkor akár két számjegyű győzelmet is elérhetett volna a listavezető, ha Bereczkyt, a Vasas hátlójának őrért nem segíti ki hatszor is a kapufa... A Nemzeti Sport még ekkor sem ájult el a zöld-fehérek futballjától, mert tudósítása címében azt írta: „Amíg a Vasas-védelem bírta szusszal, nyílt volt a játék.” Igaz, leközlött egy párbeszédet:

„– Mi az FTC–Vasas eredménye?

– Kikapott a Vasas.

– Mennyire?

– De még mennyire!”

Az örökrangadó nem volt ennyire kedélyes. A ferencvárosiak 4:2-re nyertek úgy, hogy 3:2-nél Majorszky kezezés miatt tizenegyest adott, noha Barátky Gyula mellett sodorta el a labdát Toldi elől, és a büntetőből Sárosi György eldöntötte a meccset. Ez egy perccel az után történt, hogy a Hungária (az MTK profi alakulata) az utolsó negyedóra kezdetén 3:0-ról 3:2-re felzárkózott, noha a második féldió közepéig esélytelennek látszott a pontszerzésre. Takács II duplája és Turay József – az első ferencvárosi „Császár” – ragyogó szabadrúgása nyomán a játék képének megfelelően vezetett nagy arányban az FTC, de a vetélytárs a reménytelennek tetsző szituációban sem adta fel a küzdelmet, és szorossá tette a mérkőzést.

A helyzetet a gólszerzőkhöz hasonlóan használta ki egy optikus. Másnap a következő hirdetést tette közzé a lapokban: „Szemüveget a bírónak Chmura lát-szeresztől!”

A másik nagy rangadón, a Ferencváros–Újpesten nem volt vita. Jóllehet, a házigazda ferencvárosiak (ismét 22 ezer néző előtt) „csak” 1:0-ra nyertek, győzelmük után végre általános elismerésben volt részük, mert a záró fél órát tíz emberrel játszották. A hatvanadik percben ugyanis Turay összefejelt Szalay Antallal, és szinte öntudatlanul hevert a gyepen. „A taccsvonal mentén szivaccsal mosdatták fel” – rögzítette a hajdani krónikás, és bár a center magához tért, a pályára visszamenni már nem tudott. Kiváltképp aranyat ért hát ferencvárosi

**Tablókép Magyarország
1931–32. évi bajnoksapatáról**

**Takács II József főszerében.
Itt is gólt ló...**

A százszázalékos csapat ünneplése a pályán

szempontból Toldi híres, „lövészertű” fejeseinek egyike, mely – Tánkos Mihály beívelése után – még az első félidőben, negyedóra elteltével vágódott a lilák kapujába.

Hú, abban a Ferencvárosban hány táncos volt! A Lyka Antal, Sárosi, Lázár Gyula halvesor (egyik idénnyről a másikra kellett ifjakra cserélni az elkopott Furmann, Bukovi, Obitz triót!) minden elképzelést felülmúlóan mozgott. Figyelem: „Gyurka” mindössze tizenkilenc, a későbbi „Tanár úr” húsz esztendőtlé számlált akkor és Lykát sem lehetett matuzsálemnek nevezni a maga huszonhárom évével. A Tánkos, Takács II, Turay, Toldi, Kohut Vilmos összetételű (négyötöd részt) T betűs csatársor pedig ipari méretekben gyártotta a gólokat. Az 1931-es etap zárómérkőzésén, a Somogy elleni Üllői úti találkozón Kohut már az együttes jubileumi, ötvenedik gólját szerezte – igaz, a balszélső középkeletre akart ívelni, de jól csúszott le lábáról a labda –, és a szezon végén 55:11-es gólarányt mutatott fel az ellenállhatatlan együttes. Gondolják meg: ez 5:1-es mérkőzésenkénti átlagnak felelt meg. ... Takács II huszonhat „dugónál” tartott, miután négyszer ért el mesterhármast, míg a Nemzeti FC-nek (7:0) ötöt pakolt be.

Immár a szigorú sajtó sem írhatott mást: „Az őszi évad hőse a Ferencváros.”

A tavaszié meg még inkább az lett.

A március 29. és április 10. közötti két hétben például – testvéries elosztásban – tizenötöt vágott be a Hungáriának, a Vasasnak és az Újpestnek! A Hungária úton 25 ezer drukker ámult a zöld-fehérek pazar gálaműsorán (5:1), és a pesti divatáru-készítő talán a nagyméretű kék-fehér „zakóhoz”

Háda József, a Fradi kiváló kapusa

**Berkessy Elemér, akit Jegenyének
becéztek**

ami az örök derbynek mind a huszonkét szereplőjét a legjobb futball nyújtásával ambicionálta, és imponáló volt az a főlény, ahogyan a Ferencváros a győzelmet a finisben kiverekedte.” Az Újpest 5:0-s Megyeri úti „megsemmisítése” után pedig tünődni kezdett a Nemzeti Sport: „Ez az öröm tiszta és teljes a ferencvárosiak számára. Láttára azonban kissé gondolkodóba esik a futball társadalma. Szinte nem tudja megítélni, a hogy az FTC nőtt-e ennyire ellenfelei fölé vagy a többi csapat süllyedt olyan mélyre a labdarúgás világában, hogy nem képes még csak tisztes eredményt sem kiharcolni a zöld-fehérekkel szemben.”

Mondani sem kell, az újpesti pályán a lila-fehér szurkolókat az ájulás környékezte.

Szívgyörcsöt azonban Takács I Géza kapott. Két héttel a Ferencváros Megyeri úti diadala után az FTC-re épülő válogatott 8:2-es vereséget szenvedett az osztrák „Wunder-

Tökéletes mozdulat egy tökéletes játékosról: Sárosi György

mannschafttól”, amelyet a bécsi Hohe Warte sporttelepen 62 ezer néző ünnepelt féktelenül. A „Mari néaninek” becézett hátvéd – Takács II bátyja – nem tudta megemésztetni a történeteket, és összeesett az öltözőben. Az „öreg „harcos” földre rogyásáról a helyszíni jelentésben ez állt: „A nagy testi megerőltetés mellé járult a nagy lelki megrázkódtatás, a tragikus vereség depressziója.” Alkalmasint

ugyanakkor utolsó válogatott fellépését is elsiratta. Bezzeg a négyet termelő, ötszörös gólkirály Anton Schall és a mesterhármast elérő Matthias Sindelar, a „futball Mozartja” a lehető legjobban volt, és az az ötszáz kiváltságos bécsi, aki automobilon ment a mérkőzésre, hazafelé boldogan nyomta a kürtöt a császárváros zsvajgó utcáin...

A következő héten a ferencvárosiak messzemenően kárpótolták magukat, valamint a magyar futball zöld-fehér híveit, mert 10:1-re nyertek Kaposváron. Az előadás mozivásznonra kíváncszott; a London Film Production Ltd. elnevezésű produkciós irodát 1931 őszén megalapító Korda Sándor (később Sir Alexander Korda) megannyi kasszasikerének egyikét jegyezhetné volna, ha megörökíti a somogyi vendégszereplést. Takács II hat gólt szerzett, és azt írták róla, hogy „tudásának minden színét, játékművészetének minden értékét megcsillogtatta ezen a mérkőzésen”.

Ám a bajnokság vége ugyanolyan zűrösen alakult, amilyen közjátékkal kezdődött. A III. kerület elleni mérkőzést a tizenegyedik percben le kellett fűjni, mert a felhőszakadás lehetetlenné tette a folytatást. „A pálya percek alatt tengeré vált” – idézte fel a körülményeket a korabeli beszámoló, és nem sokkal javultak a feltételek a két nappal később megismételt találkozón sem. Akkor is zuhogott az eső, latyakos volt a játéktér, ám a négyezer kitartó nézőt megvigasztalta az FTC 3:1-es győzelme, melynek kivívásakor Toldi befejezte az évad századik zöld-fehér gólját. Majd az utolsó fordulóban megint sokáig állt a játék, mivel a váratlanul vezetést szerző Budai 11 futballistái nehezen viselték, hogy a gólkirályi címet 42 góllal megszerző Takács II (ha tetszik, Takács 42) négy perc alatt fordított, s még nehezebben, hogy a csatár másodszorra lestről „köszönt be”. A vendégek percekig vitakoztak Fenichel játékvezetővel, de a bíró legalább nem hagyta el a pályát, és a budaiak sem vonultak az öltözőbe. Ez a parti – melynek további érdekessége volt, hogy Lyka II Antal a bátyját, az Úllői útról elszármazott Rezsőt fogta – szintén 3:1-gyel zárult, majd „dörgő éljen zúgott a Fradi-játékosokra, akiket bensőséges, lelkes ünnepségekben részesítettek rajongó híveik”. A győzők, akik közül Takács I, Lyka, Lázár, Tánkos, Takács II egyaránt 22, Kohut 21, Sárosi és Korányi 19-19, Turay 18, Toldi 17, Szedlacsik Ferenc 11, Háda József 12, Amsel Ignác 10, Papp Lajos László 3, míg Berkessy Elemér és Bukovi Márton 1-1 alkalommal játszott, felsorakoztak a főtribün előtt, és valamennyien ezüst cigarettatárcát kaptak ajándékba.

Aranyra nyilván nem telt, noha még véletlenül sem akadt olyan ferencvárosi terv, amely füstbe ment volna...

Toldi Géza minden talajon ellenállhatatlannak bizonyult

